

Forældres Forsørgerpligt er slaaet fast i Fattigloven og svigter deres Evne, træder det offentlige til i Form af Fattighjælp, men det, der her er Tale om, er altsaa at undersøge, ad hvilke Veje det offentlige kan lette Forsørgerpligten for Forældre eller de, der er traadt i disses Sted. Om man vil: *I hvilket Omfang Staten skal overtage eller bidrage til Børnernes Forsørgelse.*

Det er Maskinernes Indtrængen, den deraf følgende Arbejdsløshed, i det hele taget de Ændringer og Forskydninger i den materielle Fremstillingsteknik, der, fordi tilsvarende Ændringer i Ejendoms- og Besiddelsesforholdene ikke har fundet Sted, bærer Skylden for det saakaldte privatkapitalistiske Systems mange uheldige Sider, bl. a. ogsaa inden for Familielivet og Børneforsørgelsen.

Naar man imidlertid skal overveje, hvad der i Nutiden under de foreliggende Forhold kan gøres for at lette Forsørgerpligten, maa man altsaa spørge om, hvorledes Staten skal stille sig til hele Befolkningsspørgsmålet. Det er jo en kendt Sag, hvorledes den europæiske Race trues af den Nedgang i Fødselsprocenten, der kan paavises, og som begynder i Overklasserne og derefter breder sig til Underklasserne.

Det er i Øjeblikket ikke Overbefolkning, men Stagnation, Racedegeneration og Tilbagegang, der truer Europa, som i Forvejen ligger under for Kapitalismen og Militarismens Herredømme. Lovgivningsmagtens Bestræbelser maa rettes paa at opmuntre den ægteskabelige Frugtbarhed. To-Børnssystemet maa afløses af et Tre- eller helst Firebørnssystem. — Ægteskabet som Institution bør bevares. Et sundt Samfund maa hvile paa det ordnede Familieliv, gode Hjem med en Far og en Mor. Staten er interesseret i at begunstige Befolkningsforøgelsen, og alle Foranstaltninger, der kan lette Ægtefællerne Forsørgerpligten uden at fratage dem deres Pligt og Ansvar overfor Børnene er af det gode eller endog-saa delvis nødvendige.

Det er dog hele Tiden Hensynet til Børnene, der maa være det afgørende for Staten, uanset om Barnet er ægtefødt eller ikke. Naar det offentlige i højere og højere Grad har maattet tage sig af de enligstillede Børn, sker dette jo ogsaa for Børnernes Skyld, ikke for Forældrenes.

Det er en forsvarlig Ordning, naar i H. t. Alimentsloven det offentlige i hvert Fald midlertidig økonomisk træder i en forsvunden eller fattig Barnefaders Sted, men dette sker af Hensyn til Børnene og ikke for at lette Forsørgerpligten, thi det offentlige har ingen Interesse i at begunstige Børneavl udenfor Ægteskabet, ej heller i at Ægtefæller adskilles eller forlader Børnene.

Der kan først blive Tale om, at Lettelse af Forsørgerpligten bliver det ledende Motiv, naar man staar overfor samlevede Ægtefæller, Enker eller Enkemænd. — Slaar vi altsaa fast, at Staten maa vise sin Interesse for Ægteskabet og Hjemmene som Samfundets Grundvold, bliver det næste Spørgsmaal, i hvilket Omfang bør den da gøre dette?

Den Udvej er uigennemførlig, at man skulde indføre en Grundløn med særlige Forsørgertillæg ved Ægteskab og Børnefødsler. Lønnen er Betaling for et Arbejde, og dette vilde medføre, at samme Arbejde blev lønnet efter forskellige Tariffer. En saadan Udvej vilde heller ikke begunstige Ægteskabet og Børneforøgelsen, idet den mindre kvalificerede ugifte ofte vilde blive foretrukket for den muligvis dygtigere gifte Arbejder og Forsørger. Dette System lader sig jo heller ikke gennemføre i de fri Erhverv. (Man kan derimod protestere imod, at rene Dyrtidstillæg udbetales fra det offentlige: omtrent samme Størrelse til den ugifte som til den gifte med mange Børn).

Med Hensyn til Reformen, der kan lette Forsørgerpligten, foreslog Taleren som gennemførlige ogsaa under de nuværende Samfundsforhold følgende ikke-radikale Smaareformer:

1) Afpasset Erstatning til den Forsørger, der gennem Militærindkaldelse, Manøvrer el. l. kaldes fra Hjemmet og Virksomheden.

2) Hjælp til Hjemmets Opretholdelse (gennem kommunal Sygepleje, huslig Assistance, midlertidige Bidrag til Børnernes Forsørgelse) til det Hjem, hvor den ene Ægtefælle og da særlig Moderen ved Sygdom er forhindret i at passe sine Pligter. Dette uden Fattighjælps Virkninger, hvis Forsørgeren er i Sygekasse.

3) Afskaffelse af en Ægtefælles Forsørgerpligt sverfor den anden Ægtefælles Særbørn (Stedbørn). Ingen offentlig Hjælp til et Stedbarn burde kunne medføre Fattighjælp.

4) Udbetalingen af (mindst) det sædvanlige normale Bidrag til Børn af trængende Forældre, men uden Fattighjælps Virkninger for den Far, der ikke har paadraget sig Alimentsforpligtelser efter Ægteskabets Indgaaelse. Et saadant Normalbidrag burde iøvrigt være en Ret for alle Ægtefæller uden Hensyn til Trang.

M. H. t. hvad der f. T. kan gøres paa Lovgivningens Omraade udenfor Forsørgelseslovgivningen, kan man, foruden hvad der kan gøres gennem Skolelovgivningen, særlig tænke sig en Reform paa Skattelovgivningens Omraade. I saa Henseende henkastede Taleren til Overvejelse:

1) at ophæve alle indirekte Skatter paa Forbrugsartikler af Betydning for den brede Befolkning.

2) Skatteafdraget pr. hvert Barn burde forhøjes betydelig ved Beregning af Indkomstskatten saavel til Stat som Kommune. Det er som bekendt nu 100 Kr. for hvert Barn under 15 Aar, men da det er Ægteskaber med 3—4 Børn, vi her tænker os særlig at ville begunstige, kunde følgende Skala anvendes: 300 Kr.s Afdrag for det første Barn, 600 for det andet, 900 for det tredje og 1200 for det fjerde. En Familie med 3000 Kr. om Aaret vilde altsaa f. T. komme til at svare Skat af 2700 Kr., naar den havde et Barn, af 2100 Kr. naar den havde to Børn, af 1200 Kr. med tre Børn, og den vilde være ganske skattefri med fire Børn. Indkomstskatten til Staten skal jo danne Grundlaget for Ligningen af den kommunale Skat, og der vilde altsaa en saadan Reform ogsaa bevirke store Fra-drag.

3) Taleren vilde dernæst anbefale følgende „lille uskyldige Lovbestemmelse“: Intet Barn kan arve mere end $\frac{1}{2}$ af sine Forældres Formue, den mulige Rest tilfalder Statens Børnefond. Ved denne „nemme lille Reform“ vilde altsaa Ægtefæller med tre Børn kunne lade hele deres Formue gaa i Arv, Ægtefæller med to Børn vilde efter deres Død faa en Trediedel af deres Formue beslaglagt af det offentlige og Ægtefæller med kun eet Barn vilde „faa den uselviske Glæde“, at $\frac{2}{3}$ af den Formue, de havde opsparet sig, vilde blive an-